

БИБЛИОТЕКА ПОСЕБНА ИЗДАЊА

PTC ИЗДАВАШТВО

ЗА ИЗДАВАЧА ДРАГАН БУЈОШЕВИЋ

СРБНИ

УРЕДНИК ДРАГАН ИНЂИЋ

ИЈА Драган
Боснић

Срби и ја

*Носталгију осећам према местима на којима никада нисам био
и недостају ми људи које још нисам срео*

Живот на путу чуда

Не нисам сујевѐран, нисам религиозан, не читам хороскопе. Знам да сам из вечности изронио а да ћу у неку вечност опет да зароним и то не покушавам да разумем. Али не могу да разумем ни реалност између те две вечности која би требало да буде разумљива. Има сигурно нешто што ми још не можемо да разумемо и објаснимо па све то гурамо у одељке са Богом, звездама или судбином. Понекад се окренем уназад, баџим поглед на пут који сам прешао па се питам да ли сам га ја својевољно трасирао (у шта би чврсто волео да верујем) или се неко сјајно поиграо са мном и помицао ме као обичног пиона.

Да почнем од почетка. Рођен сам на Преображење, дан на који се хришћански Бог преобразио, у породици која се у име Партије одрекла Бога. На звезданом небу је тада сијао Лав. У далекој Кини су тада славили годину Тигра. Не знајући за те знаке увек сам осећао симпатију према мачкама и одбојност према псима. Изгледа да су и пси осећали те мачије знаке па повремени сусрети са њима, током мог скитачког живота, углавном нису били срдачни. А скитао сам од кад сам проходао. У цркву ме нису водили али су ми та здања са исцртаним свецима увек била занимљива. И сада, кад размислим, као да сам имао некакве прећутне договоре са њима.

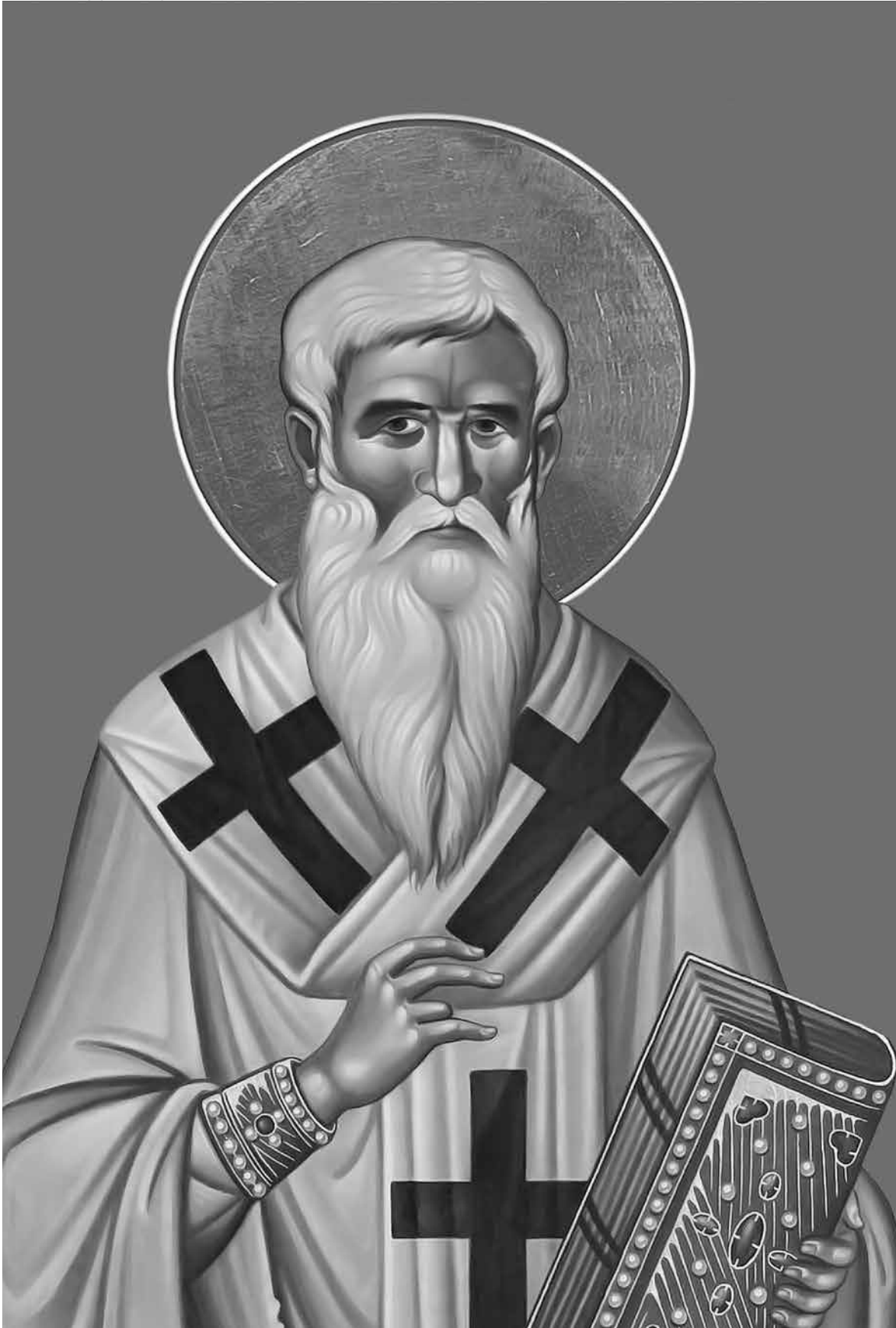
Први који ми је прогледао кроз прсте био је Свети Вартоломеј. Моји рођаци

који славе тог свеца су преименовали тај дан у Вратоломије и прогласили су да тада није разумно пењати се по дрвећу. Тог дана сам се попео на десетак метара високу трешњу и стоциљао се са њеног врха. Без иједне огреботине. Стрина се прекрстила и рекла да то може да се догоди само детету које је рођено на Преображење.

Са 13 година сам научио да пливам. Седам дана после тога препливали смо Дунав код Земуна, од Радецког до Лида на Великом ратном острву. Свети Прокпије не воли да се на његов имендан људи купају у рекама али ми је опростио ту глупост и послао је неког аласа да ме извуче из снажних вирова код хотела „Југославија“.

Свети Никола, заштитник путника, узимао је слободне дане када сам ја путовао. Без грешке ми је прочишћавао стазе које сам ја често бирао стратегијом вола. По систему, удри право па где стигнеш. Његова помоћ ми је била драгоцену приликом проналажења манастира Паља и Планиница у беспућу југоисточне Србије. Светом Илији сам често палио свећу за бригу око путовања до његовог манастира на Старој планини. Наиме, током пешачења дугог десетак километара, он је просипао потопски дажд до ивице коловоза, док је сам пут, којим сам ходао, био обасјан Сунцем. Вероватно је слично изгледао прелазак Јевреја преко Црвеног мора.

То пријатељство са свецима је учвршћивано током безбројних обилазака ма-

настира по целом Балкану. Можда зато што сам божије куће обилазио монашки – углавном пешице. Поштовали су моју мисију и код сваке светиње су обезбеђивали сунчане периоде током мојих посета.

Када много путујете, нормално је да вам се догађају сусрети и згоде које су понекад тешко објашњиве. Приликом посете манастиру Вратна, монахиња је пошла да ми откључа капију. Закључана капија се сама отворила, монахиња ме је у чуду погледала а онда је приметила да је време моје чело набрало у облику крста. Тада се прекрстила и прогласила ме за Божијег човека.

Током бескрајних путовања газио сам залеђен Увац, пробијао се кроз снежну

међаву на Јадовнику, провлачио кроз непролазне кањоне Ваљевских планина, лутао ноћним стазама Старе планине и Јужног Кучаја. Сам. У ствари, увек сам рачунао на подршку Арханђела Михаила, осликаног у јабланичкој Пустини и Свете ратнике који красе зидове Раванице. И стварно, за три деценије ходања по беспућима Србије (и околних земаља), никад нисам залутао, имао непријатан сусрет или се не дај боже повредио. Врхунац те саге се догодио у Патријаршији када су ми показали Светог Јована Милостивог и питали ме када сам позирао иконописцу за ту икону.

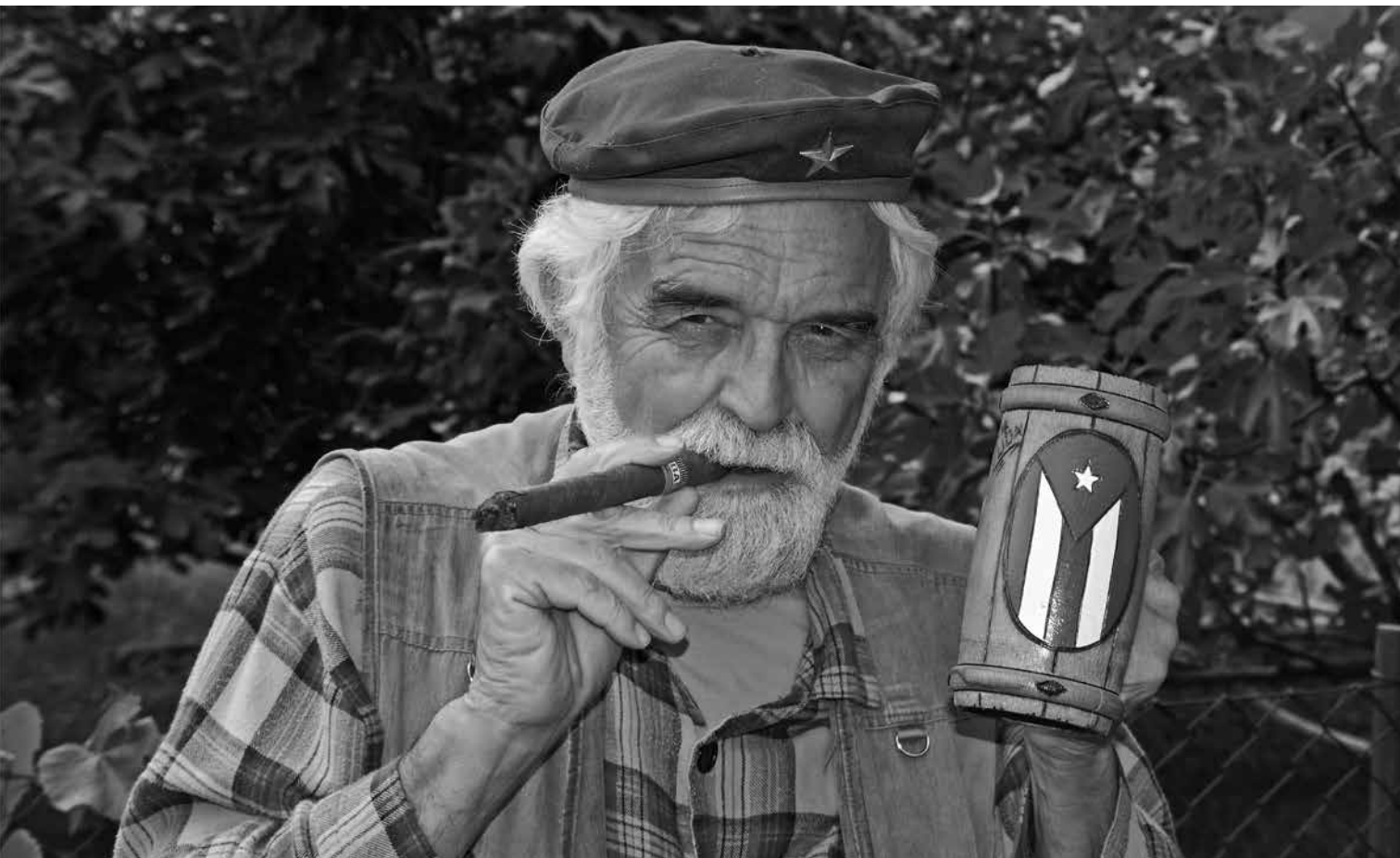
Стварно нисам верник, али, овога ми крста, неке ствари не могу да објасним.

Кад путописац путује кроз време

Свако путовање је истовремено и путовање кроз време. Старе зграде и стари људи вас одводе у време које је неповратно прошло а деца и нова здања наговештавају дах будућег времена. Док не проникнемо у све тајне мозга и ефекат *већ виђено* можемо сврстати у неки вид путовања кроз време. Вероватно нема човека који се није нашао у ситуацији или месту за које би се могао заклети да је већ доживео или видео. Лично, често се догађало да чујем реченицу какву сам управо ја формулисао, да видим фотографију какву сам ја планирао да направим. Врхунац је била карикатура какву сам ја имао у глави коју је нацртао познати илустратор, који се такође зове Драган Боснић и са којим сам се често спорио око средњег слова, које би нас мало разликовало. Срећом, ја сам баталио карикатуру а он није користио фото-апарат.

Путовање кроз време, бар како сам га ја описао, вероватно је апсурдно. Ако би се вратио у прошлост и било шта изменио, све би се урушило као кад би из високог здања извукли базну циглу. Јер у измењеној прошлости мој навреда вероватно не би срео моју наврбаду и ја вероватно не бих постојао. Мудри Индуси су вероватно размишљали о томе па су смислили реинкарнацију, односно да ће свако од нас бити извучен из неког штека па ће сигурно да се роди. У овом или оном облику. Понекад видим то Васељенско министарство богова како одлучује ком одојчету да прикачи неку већ употребљену душу. Који су то ликови – Брама, Шива, Перун, Кронос, Јанус, Исус, Маниту, Вен Цонг...

Временске и просторне црвоточине, односно пречице већ постоје али су у сфери нано секунди или нано метара. Ако једног дана деца деце наше деце открију неку употребљиву црвоточину па се на Новом Зеланду или у Сибиру појави иста оваква књига, биће то доказ да је неко нешто чачкао у прошлости.

Ртањске црвоточине

Црвоточина је хипотетичка пречица кроз простор и време

Највећи српски геније

Госпођа Васић је пред крај живота почела да заборавља и своје име али бескрајно је понављала причу о свом мезимчету, сину Тики. Од самог зачећа је њен синчић био чудо од детета. Током трудноће мајци није правио никакве проблеме а када се родио само је склизнуо на светло дана, овлаш погледао бабицу и мирно заспао. Био је изузетно мирна беба па му и име Тихомир савршено одговара. Брзо је баталио сисање а како је неуобичајено рано добио све зубе прешао је на нормалну храну. Прескакао је и остале проблеме које прате одојчад а господин Васић је са поносом говорио да је Тика са пола године почео сам себи да мења пелене. Играо се само са креативним играчкама, Рубинову коцку је решавао за пар минута а када су на ТВ апарату приказивале научне емисије није поглед одвајао од екрана. Када је пошао у школу знао је да чита и пише са оба писма а природне науке је познавао као добар петак или чак шестак. Једино чега се ужасавао је била физкултура. Био је спретно и добро развијено дете али је имао теорију да је хомо сапиенс пре свега мисаоно биће и да тако треба да се понаша. Глупо је развијати непотребну мишићну масу која троши драгоцену крв, која би била много боље употребљена у креативним процесима сиве моздане масе. Околину је излуђивао теоријом да сваки организам има задату количину животне енергије и да је бесмислено

трошити је улудо. При томе је помињао слона и миша, којима током живота срце откуца исти број пута. Са истим бројем откуцаја срца слон састави 50 година а миш само годину дана живота. Тихомир наставља своју теорију провереним огледом. Он је затворио малог глодара у кавез, око кога је кружила мачка, која није могла да га поједе, али је била врло присутна. Грешни миш је преживео само пола године али је срце под стресом откуцало пун животни циклус.

У вишим разредима основне школе, Тихомир, кога су сви звали Тика Геније, наставио је да озбиљно проучава ДНК низ и његове последице по живот човека. Околину је посебно изнервирао када је обнародовао теорију да дебељушкасти господин Симић никако не може да буде отац локалној лепотици Јагоди у коју је Тика био заљубљен. Он је тој Јагоди два сата објашњавао да је спој њихових хромозома савршен за здраво потомство. Јагода га је гледала отворених уста па га је на крају питала да ли јој он то предлаже да они оду заједно у кревет.

Тикино занимање за генетске низове је довело до тога да је он решио да направи неуништив код на који не могу да утичу разни оксиданти па самим тим да продужи људски век до неслућених граница. Када је почео да експериментише са мишевима није познато али је једног дана најавио да има миша који је практично бесмртан. Позвао је научну елиту за наредни дан, спремио миша за презентацију... Само, заборавио је да увече

избаци мачку из стана. И бесмртни миш је током ноћи завршио у желуцу једне сасвим смртне мачке.

Ако мислите да се Тика предао, грешите. Сконтао је да је свиња много сличнија човеку па је почео експеримент са неким прасетом. Трајао је тај експеримент неколико година, углавном успешно. Негде око Божића Тика обавештава светску јавност да је направио велики корак у очувању ДНК низа. Скупиле се учене главе код Тике, гледају табеле и задивљено климају главама. Али круне експеримента нема нигде. У зло доба Тика оде у двориште а тамо свињокољ. На једном чекрку приклан Тикин „крунски доказ“ а господин Васић чисти прасе и мумла – *Тихомире сине, каква њи је ово свиња која је већ десет година њрасе.*

Два дана је Тика очајавао и кукао за изгубљеном деценијом бескрајних огледа. Трећег дана он седе у лабораторију и поче да листа табеле. А онда одлучи да је време да он постане пацијент. Боде се Тика иглама, узима пробране и строго дозиране намирнице. Код Тике никада није било ништа случајно. Биолошки сат је полако успоравао а онда се једног дана начисто зауставио. Решио Тика да сада иде директно у САНУ да најумније главе чују његову причу. Историјат од огледа на мишу па до крпљења ДНК кода на човеку чуо сам од Тике лично, на путу од Славије до Студентског трга. Гледајући га онако младоликог, а старији је десет година од мене, све сам му по-

веровао. На тргу се поздрависмо и пожелех му срећу у САНУ. Испуњен тријумфом Тика потрча преко Васине улице. Право под точкове тролејбуса који је полазио пуном брзином. Притрчао сам брзо до Тике чија је душа полако напуштала бесмртно тело. Само је прошапутао – *Не њричај никоме о овоме. А ово – рече пружајући ми другу фасциклу – ако ово оградим бићеш Госњодар времена.*

Све је релативно мој Ајнштајне

Фасцикла коју сам добио од Тике је била препуна математичких формула, неразумљивих скица а на крају се све то претворило у географске координате које су лоцирале Шиљак, врх планине Ртањ. Ту су били још уцртане месечеве мѐне, датуми и скица Међијусове траке, тела које теоријски има само једну површину. То је заправо једна подужа бакарна трака којој су спојени почетак и крај али тако да се један крај траке окрене за 180 степени и потом споји са другим крајем траке. Ако по тој траци повлачите линију оловком испунићете обе стране линијом а да оловку при томе не подигнете са траке. Укратко, то је био Тикин времеплов. У ствари, главни погон времеплова су биле необичне моћи планине Ртањ које се ослобађају у удређеним временским условима на одређеним местима. Поменута бакарна, Међијусова трака је само контакт који субјекат прави са мистичном снагом планине. Обавезан део Тикине скаламерије су два лискунска ли-